

Sygn. akt VI K 889/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, Wydział VI Karny

składzie następującym:

Sędzia: SSR Daniel Jurkiewicz

Protokolant: p.o. stażysty Iza Jędrak

w obecności prokuratora ----

po rozpoznaniu w dniu 22.03 i 22.05.2017 roku w P. na rozprawie

sprawy karnej **T. G.**

ur. (...) we F.

córki M.

oskarżonej o to, że:

w dniu 21 kwietnia 2016 roku w P. przy ulicy (...) posłużyła się jako autentyczną uprzednio podrobioną kartą identyfikacyjną Republiki Czeskiej o numerze (...) wystawioną na nazwisko U. M. podczas legitymowania przez funkcjonariuszy Policji

tj. o przestępstwo z art. 270 §1 kk

1. Uznaje oskarżoną **T. G.** za winną czynu opisanego wyżej, tj. przestępstwa z art. 270§1 kk i za to na podstawie art. 270 §1 kk wymierza jej karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych po 10 (dziesięć) zł każda stawka.
2. Na podstawie art. 627 kpk i art. 1, art 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 83 nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu koszty sądowe w kwocie 70 zł oraz wymierza jej opłatę w kwocie 100 zł.

/-/ SSR Daniel Jurkiewicz

UZASADNIENIE

W dniu 21 kwietnia 2016r. funkcjonariusze policji P. S., P. K., S. O., R. S. i M. G. (1) wykonywali czynności do sprawy dotyczącej poszukiwanej na podstawie Europejskiego Nakazu Aresztowania- T. G.. W związku z uzyskaną informacją funkcjonariusze policji udali się na ul. (...) w P.. Około godziny 16:10 funkcjonariusze policji S. O. i P. K. zauważyli oskarżoną T. G., którą postanowili zatrzymać. Podczas legitymowania T. G. okazała funkcjonariuszom kartę identyfikacyjną Republiki Czeskiej na dane osobowe U. M., ur. (...), numer dokumentu (...), data ważności dokumentu 24.05.2023r. Funkcjonariusz policji P. S. dokonał sprawdzenia dokumentu w Systemie Informacyjnym Schengen na okoliczność kradzieży lub zgubienia z wynikiem negatywnym. W trakcie dalszej rozmowy zatrzymana podała swoje prawdziwe dane: T. G., ur. (...) we F.. W związku z tym, iż T. G. była poszukiwana na podstawie Europejskiego Nakazu Aresztowania została zatrzymana przez funkcjonariuszy policji. Następnie została doprowadzona do KWP P., ul. (...), gdzie dokonano jej przeszukania, a także sporządzono protokół zatrzymania i wręczono stosowne pouczenia. T. G. w

rozmowie z funkcjonariuszami oświadczyła, że włada językiem polskim w mowie i piśmie i nie żąda powiadomienia o zatrzymaniu Niemieckiej P. Dyplomatycznej. Jednocześnie na żądanie zatrzymanej powiadomiono o jej zatrzymaniu M. G. (2)- matkę zatrzymanej. T. G. w rozmowie z funkcjonariuszami policji podał, że do polski przyjechała cztery dni wcześniej i planowała przebywać w Polsce do dnia 22 kwietnia 2016r. Podała przy tym, iż do P. przyjechała do swojego wuja na wakacje.

Oskarżona T. G. ma 24 lata, urodziła się (...) we F., posiada obywatelstwo niemieckie. Jest córką M. z domu G.. Oskarżona ma wykształcenie podstawowe, nie ma wyuczonego zawodu, jest panną i ma dwoje dzieci, które pozostają na jej utrzymaniu. Oskarżona nie pracuje, otrzymuje zasiłek w wysokości 350 euro miesięcznie, nie ma majątku. T. G. nie była karana sędownie za przestępstwa.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- wyjaśnień oskarżonej T. G. (k. 298 w zw. z k. 47-48)
- zeznań świadka S. O. (k. 298-299 w zw. z k. 30-31),
- zeznań świadka P. S. (k. 299-300 w zw. z k. 34-36)
- zeznań świadka P. K. (k. 300 w zw. z k. 87-88)
- zeznań świadka R. S. (k. 300-301 w zw. z k. 90-91)
- zeznań świadka M. G. (1) (k. 301 w zw. z k. 93-94)
- zeznań świadka M. G. (2) (k. 301 w zw. z k. 20-23)

- dowodów z dokumentów: notatek urzędowych (k. 1, 16, 17, 19, 41), protokołu zatrzymania osoby (k. 2), protokołu zatrzymania rzeczy (k. 6-8), kserokopii karty identyfikacyjnej (k. 9-10), wykazu dowodów rzeczowych (k. 11), protokołu przeszukania osoby (k. 12-14), kserokopii pisma z Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego Policji w W. z dnia 22.04.2016r. (k. 18), kserokopia dokumentu tożsamości na dane T. G. (k. 24, 42-43), pisma KP P. z dnia 25.04.2016r. (k. 29), karty karnej (k. 44), postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 27.04.2016r. (k. 74-76), pisma KP P. w P. z dnia 15.06.2016r. (k. 77), pisma z Prokuratury F. (k. 109-118), pism Prokuratura Prokuratury Okręgowej w Poznaniu (k. 119-123), pisma z Komendy Miejskiej Policji B. z dnia 8.08.2016r. (k. 124-126).

W toku postępowania przygotowawczego **T. G.** przyznała się do zarzucanego jej czynu. T. G. wyjaśniła, iż kupiła podrobioną kartę identyfikacyjną Republiki Czeskiej w Centrum Handlowym (...) w P. około 2 lub 3 tygodnie przed zatrzymaniem. Podała, iż nie zna osoby sprzedawcy, wskazała jedynie, iż był to mężczyzna posługujący się językiem polskim, jednak niebędący narodowości polskiej, około 40-50 letni, wzrostu około 170 cm., siwy, ubrany w garnitur. Oskarżona wyjaśniła, iż w Centrum Handlowym była wraz ze swoimi kolegami, którzy rozmawiali z mężczyzną. Podała, iż podsłuchiwała ich rozmowę i chciała aby także dla niej mężczyzna wyrobił dokument tożsamości. Oskarżona podała, iż wyrobienie tego dokumentu miało kosztować 200 zł. Oskarżona nie stawiała się na rozprawę główną. Analizując zebrany w toku postępowania materiał dowodowy, Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej. Treść jej wyjaśnień znalazła bowiem potwierdzenie w pozostałych dowodach w postaci zeznań świadków S. O., P. S., P. K., R. S. i M. G. (1) – funkcjonariuszy policji, którzy dokonali zatrzymania oskarżonej oraz danych uzyskanych w trybie międzynarodowej pomocy prawnej z Republiki Czeskiej. Wskazane dowody korespondują ze sobą i wzajemnie się uzupełniają oraz jednoznacznie świadczą o winie i sprawstwie oskarżonej.

W ocenie Sądu na wiarę zasługiwały zeznania świadków **S. O., P. S., P. K., R. S. i M. G. (1)** – funkcjonariuszy policji, którzy dokonali zatrzymania oskarżonej. Wskazane osoby nie mają żadnych powodów, aby fałszywie pomawiać oskarżoną o popełnienie zarzucanego jej czynu, a ich zeznania w pełni korespondują zarówno z wyjaśnieniami oskarżonej T. G., w których przyznała się do zarzucanego jej czynu, jak i z dowodami z dokumentów.

Na przymiot wiarygodności zasługują także zeznania **M. G. (2)**- matki T. G.. Świadek w swoich zeznaniach potwierdziła, że jej córka T. G. urodziła się (...) we F..

Za wiarygodne Sąd uznał zgromadzone w toku postępowania dowody z dokumentów. Wskazane dowodowy zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby oraz w zakresie ich kompetencji. Prawdziwości omawianych dowodów nie kwestionowała żadna ze stron, a i Sąd nie znalazł podstaw by uczynić to z urzędu. Szczególnie istotne dla ustalenia stanu faktycznego były dane uzyskane w trybie międzynarodowej pomocy prawnej z Republiki Czeskiej tj. pismo Komendy Miejskiej Policji B. z dnia 8.08.2016r. (k. 126).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Przepis art. 270 § 1 k.k. stanowi, iż karze podlega ten, kto w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa.

Przez podrobienie dokumentu rozumie się sporządzenie przedmiotu (pisma, druku itp.), który ma imitować dokument autentyczny. Przepis określony w art. 270 § 1 k.k., może nastąpić poprzez podrobienie lub przerobienie dokumentu, ale także na używaniu uprzednio już podrobionego lub przerobionego dokumentu. Pojęcie używania sprowadza się do wykorzystywania funkcji, jakie może pełnić podrobiony dokument. Użyciem dokumentu będzie przedstawienie go osobie uprawnionej do kontroli, czy zrealizowanie na jego podstawie określonego świadczenia, wprowadzenie do rejestru, dokonanie na jego podstawie określonej operacji księgowej, przedłożenie organowi prowadzącemu określone postępowanie dowodowe.

Omawiane przestępstwo ma charakter powszechny i może je popełnić każda osoba podlegająca odpowiedzialności karnej.

Przestępstwo to w zakresie fałszerstwa (podrabiania, przerabiania) dokumentu można popełnić wyłącznie z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, w szczególnej postaci „w celu użycia (dokumentu) za autentyczny. W zakresie używania sfałszowanego dokumentu jako autentycznego, można omawiane przestępstwo popełnić umyślnie w zamiarze bezpośrednim lub ewentualnym.

Jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego oskarżona T. G. swoim zachowaniem zrealizowała znamiona czynu z art. 270 §1 k.k. W dniu 21 kwietnia 2016r. w P. przy ul. (...) podczas legitymowania przez funkcjonariuszy policji oskarżona posłużyła się jako autentyczną uprzednio podrobioną kartą identyfikacyjną Republiki Czeskiej o numerze (...) wystawione na nazwisko U. M.. Zdaniem Sądu oskarżona działała umyślnie, z zamiarem bezpośrednim. Oskarżona wiedząc, iż dokument jest fałszywy, posłużyła się nim jako autentycznym przed funkcjonariuszami policji wprowadzając ich tym samym w błąd co do swojej tożsamości.

Przestępstwo o znamionach określonych w art. 270 § 1 k.k., jakiego dokonała oskarżona, zagrożone jest karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Zgodnie z art. 53 § 1 i 2 kodeksu karnego Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, Sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Wymierzając oskarżonej karę grzywny 100 stawek po 10 złotych Sąd miał na uwadze potrzebę zapewnienia realizacji tak dyrektywy prewencji indywidualnej opisaną w art. 53 § 1 k.k. (celów zapobiegawczych i wychowawczych kary w stosunku do oskarżonej), jak i prewencji generalnej (pojętej jako kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa). W uznaniu Sądu kara wymierzona oskarżonej uwzględnia stopień społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu, nie przekracza stopnia winy oskarżonej – który jest znaczny – oraz w należyty stopniu realizuje wspomniane wyżej

dyrektywy. Jednocześnie dolegliwość tej kary – w świetle nagromadzenia okoliczności obciążających – nie może być uznana za niesprawiedliwą w odczuciu społecznym.

Rozważając wymiar kary dla T. G. Sąd baczyl przede wszystkim na to, by sprawcę wychować, spowodować jej krytyczne nastawienie do popełnionego czynu i uświadomić jej nieopłacalność popełniania przestępstwa. Tylko taka kara jest sprawiedliwa odpłatą za popełniony czyn, wychowawczo wpłynie na oskarżoną, wdrażając ją do przestrzegania porządku prawnego. Określając wymiar kary Sąd miał na względzie potrzebę zapewnienia realizacji tak dyrektywy prewencji indywidualnej opisanej w art. 53 § 1 kk - celów zapobiegawczych i wychowawczych kary w stosunku do oskarżonej, jak i prewencji generalnej, pojętej jako kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd uznał, iż przy realizacji pierwszej ze wspomnianych dyrektyw nacisk należy położyć na oddziaływanie wychowawcze w stosunku do oskarżonej i wdrożenie jej do przestrzegania porządku prawnego. Zarazem jednak wymierzona kara musi działać odstrasżająco w stosunku do niej, tak by uzmysłowiła ona sobie, że łamanie prawa jest nieopłacalne, gdyż żadna sankcja nie jest hipotetyczna, lecz realna i natychmiast wykonalna. W ocenie Sądu orzeczona kara jest współmierna do winy oskarżonej i stopnia społecznej szkodliwości czynu. Zachowanie oskarżonej miało charakter przemyślany i zaplanowany. Oskarżona posłużyła się jako autentyczną podrobioną kartą identyfikacyjną Republiki Czeskiej na nazwisko U. M. podczas legitymowania przez funkcjonariuszy, wiedząc, oraz że jest poszukiwana Europejskim Nakazem Aresztowania. Swoim zachowaniem oskarżona okazała brak poszanowania dla zasad wiarygodności dokumentów. Taki sposób działania oskarżonej jest wyjątkowo szkodliwy społecznie i musi spotykać się ze zdecydowaną reakcją ze strony państwa. Jako okoliczności łagodzące wobec oskarżonej są uznał jej niekaralność za przestępstwa.

Przy takim nagromadzeniu okoliczności obciążających kara wymierzona T. G. nie może być uznana za rażąco niewspółmiernie surową. Mimo tego Sąd nie uznał na konieczne wymierzenie wyższej kary, mając nadzieję, że oskarżona, krytycznie oceni swoje zachowanie i zacznie dążyć do zmiany sposobu życia, by w przyszłości nie mieć najmniejszych nawet problemów z prawem. Kara grzywny jest odpowiednią sankcją dla oskarżonej, bowiem jej dolegliwość ekonomiczna spowoduje konkretną reakcję i pozytywny wpływ na sprawcę w zakresie przestrzegania przepisów prawa.

Ustalając karę grzywny – tj. 100 stawek dziennych po 10 złotych każda - Sąd miał na uwadze kodeksowe przesłanki jej określenia. Zgodnie z art. 33 § 3 kk ustalając stawkę dzienną sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Stawka dzienna nie może być niższa od 10 złotych ani też przekraczać 2.000 złotych. T. G. jest zdrowa, ma dwoje dzieci, które pozostają na jej utrzymaniu, utrzymuje się z zasiłku w wysokości 350 euro miesięcznie. Dlatego też Sąd ustalił wysokość stawki dziennej na 10 złotych. Orzeczenie innej kary grzywny byłoby sprzeczne z jasno wyrażoną intencją ustawodawcy. Bowiem ilość stawek grzywny musi być adekwatna do popełnionego czynu, a wysokość jednej stawki określona z uwzględnieniem sytuacji materialnej oskarżonego. Dlatego Sąd ustalił ilość stawek właśnie na 100. Ważne jest przecież, że orzeczona grzywna jest odpłatą za popełnione przestępstwo, a ekonomiczny wymiar tej odpłaty będzie wobec oskarżonej dotkliwy, a co za tym idzie wychowawczy. Jednakże grzywna ta nie jest karą zbyt surową i uwzględnia obecną sytuację finansową T. G..

W punkcie drugim wyroku Sąd obciążył kosztami postępowania oskarżoną albowiem jej sytuacja majątkowa pozwala na takowe rozstrzygnięcie gdyż otrzymuje zasiłek w wysokości 350 Euro miesięcznie. Na kwotę kosztów sądowych składają się kwota 50 zł tytułem kosztów dochodzenia oraz kwota 20 zł tytułem ryczałtu za zwrotki w postępowaniu sądowym.

/-/ SSR Daniel Jurkiewicz